

ION-LISTI

LETO III.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 4a

Tekoči račun pri Poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, štev. 10.644. Naročnina četrletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

Pred trdnjavo „Balkanske zveze“

Angelček miru: „Tebe ne pustimo notri. Smo že kompletni!“

Prihodnja številka „Totega lista“ izide v soboto, dne 2. marca.

Zgodba brez besed

Brezposelni filozof razmišlja

Leonardo de Vinci je sanjal o zrakoplovih, jaz jih vidim vsak dan.

Julij Cezar je moral jahati konja, jaz se lahko vozim v vlakcu, če me revizor ne zaloti, da sem brez karte.

Neron je dal požgati Rim, da je užival ognjene zublje, jaz spravim nekaj dinarjev skupaj in grem v kino, pa vidim take stvari, ki se Nero ni še sanjalo ni o njih.

Napoleon je komandiral milijonom in je bil suženj svoje Josipine, jaz ne komandiram nikomur, pa nisem tudi nobenemu suženj, ker nikomur ne služim. In ker nikomur ne služim, nimam tudi nobene Josipine in je morda to še moja največja sreča.

Sploh sem srečen! Tisto, o čemer so sanjali največji možje, jaz uživam! Vsaj z očmi! In tisto, kar je bilo tuje največjim možem, jaz poznam.

Ali je poznal Napoleon brezposelnost? — Ne!

Ali je poslušal Napoleon radio? — Kje neki!

Se angleškega kloseta ni poznal!

O Napoleonovih zmagah so njegovi ministri navadno zvedeli šele čez nekaj dni, včasih čez več tednov. Jaz zvem o današnjih zmagah že nekaj dni poprej v — radiu in časopisih.

Kdo je več: Napoleon ali jaz? Jaz, kdo pa drugi!

BALKANSKA

Nekdaj pri nas tekla je kri, zdaj pa ko svet drugje krvavi, mi kar lepo mirni smo vsi. Le še naprej naj bo tako oaza miru Balkan naj bo, v miru, ljubezni naj češnje cveto.

DA TUDI SLOVENC

ne zaostanemo pri obrambi civilizacije in kulture, so cesarski veterani sklenili, da bodo posnemali Nobelove nagrajence, ki poklanjajo svoje medalje. Započeli so akcijo, da bodo vse zlate medalje in križce iz Franc Jožefovih časov zbrali in na pravo mesto odposlali.

Kulturnikom!

Pravijo, da se pripravlja v Ljubljani literarno-kulturni klub, ki bo slovenskim kulturnikom izdajal spričevala o kvalifikaciji za kulturno delo, diplome za upokojene romane pisce in legitimacije, odnosno obrtne liste za izvrševanje kulturnega poslanstva. Literarno - kulturni klub se bo obrnil na g. Mirka Javornika za sodelovanje in nasvete. Klub potrebuje tolerantnih, kulturno razgledanih mož. Da je gospod Javornik toleranten, vedo že skoraj deset let. Že l. 1932 je pisal o irskem romanu »The puritan« (L. O. Flaherty), da se je pisatelj »obsojajoče obrnil proti tistim krogom, ki hočejo spraviti vse irsko javno in kulturno življenje pod tesno in svetohlinsko moralno nadzorstvo.«

VOLJA IN MOČ

»Kaj praviš, ali ima mož pravico ženi pisma odpirati?«

»Po mojem ima pravico vsak, ampak poguma ne!«

Pismo uredniku

Ze veseli pust je mimo, maske z lic zato snemimo. Jaz jo tudi bodem snel, na dopust bom v Maribor prišel. (Saj si me že vabil: pridem naj!) Plačaj vožnjo tja mi in nazaj, kar mi v listu totem brž obljubi, častno daj besedo, moj preljubi! Koj, ko v roke list dobim — škljoc, škljoc, škljoc — s Kranjskega že v Maribor hitim. Dala bova vsak za vina Štefan, to obljublja Ti svečano
Strigelj Štean.

Odgovor

Štefan Strigelj!

Zjutraj vsak me v postelji dobi, ob kosilu v restavraciji. Najbolj pametno pa še storiš, če mi svoj prihod brž sporočiš. Čakat pridem tebe na peron, nosil bom na prsih kotiljon, da me v množici lahko spoznaš. Vedi: kar želiš si, to imaš: vožnjo v Maribor in še nazaj, Štefan vina, tri dni pravi raj!
Božo.

SREČKO SREČKOVIČ V AKCIJI

Milan spet zbira svoje pristaše, sit je samote, rad bi se kaše dobro napokal, kuhanih jajec in potem stekel kakor kak zajec.

D. Gošlja:

Žalostna pa resnična

Pri nas marsikatera bajta i brez potresa zruši se, ker ni denarja za popravek, ko bajta že prastara je ...

Pri nas zgoré premnoge kočé in kočar mora širomsvet; ker ni mu pomoči od neba ne od ljudi, hiti umret ...

A kdor trdi, da nismo dobri, ta pač zlohотно laže se, saj zbiramo za — turške reve in za — zamorčke afriške.

V bodoče pa naš pogorelec in naš brezdomec bo vesel, saj se ob zimskih bo večerih lahko ob toplem — upu grel:

da zdaj, ko mila domovina za Turke, črnice skrb ima, morda pa za slovenske reve bo poskrbela — Turčija ...

IZ VOJNIH ČASOV

(Iz dnevnih poročil)

V zadnjih 24. urah je bilo v našem mestu 35 smrtnih žrtev in 56 ranjenih vsled avtomobilskih nezgod.

Na sinočnji predstavi Šekspirjeve drame so obležali vsi igralci mrtvi. Le nekaj je lažje ranjenih, brez vsakih poškodb sta zgolj sufleza in pa masker.

Na vsej zapadni fronti tišina. Obolnel je en sam vojak. Vzrok: pokvarjena konzerva.

Kralj posta

Ne le po Hrvatskem, širom vse te zemlje stegnil se je maček in oblast si jemlje.

Ali je JNS še potrebna?

(Anketa »Totega lista«)

Med našimi politiki in njih dnevnim in tedenskim tiskom se je vnela živahna razprava o tem, če je potrebno, da JNS še obstaja. »Toti list« si ne more kaj, da bi ne posegel v to papirnato borbo in sicer na najbolj uspešen način. Razpisal je o tem prečem vprašanju anketo, na katero je dobil sledeče zanimive odgovore v verzih in prozi:

Dr. Milan Srskić piše iz vic:

»Bil prvak sem milijonske stranke, v boj sem vodil svete bataljone. Ko sem si prislužil milijone, vse preklical sem; se skrila za planke.

O, ljudje vi bedni, kaj te žvečite ostanke, spuščate zaman v nebo spet te balone,

PRESELJEVANJE DUŠ

»Ali verjameš, da se duše selijo iz živali v ljudi in narobe?«

»Seveda verjamem.«

»Kako da verjameš tako budalost?«

»Pred tremi leti sem ti posodil tri jurje. Tedaj sem bil prav gotovo še osel.«

OPREZNOST

Trgovec: »Mati, ali ste svojega moža tudi tako izbirali, kakor to skledo?«

Vaščanka: »Nisem ga ne. Zato sem pa zdaj toliko bolj oprezna!«

KUHARICA IN POL

Mlada žena je hotela moža presenetiti z novim kolačem. Mož na vse kriplje hvali jed, vendar pa venomer pljuje.

»Kaj pa ti je, dravec?« poizveduje žena.

»Nič, dušica, šamo v kolaču je nekam dosti jajčnih lupin!«

»I, seveda! Le poglej tu v kuharsko bukvo: Vzemi petindvajset dkg moke, štiri cela jajca...«

saj kompromitirane so vam peršone, ne pomaga kuhati volivne vam prižganke!«

Advokat piše:

»Bil sem v službi JNS in sem ji pridobil mnogo volivcev, mojih dolžnikov in klientov. Za vsak glas sem dal pred volitvami dva dinarja. Kadar so se volivci tožarili, so prihajali k meni in mi obilno poplačali mojo politično vneto. Vse skupaj je bila torej goljufija, do dna duše sem ogorčen nad takim političnim delom!«

Politik iz nekega revirja zahteva oživljenje JNS, češ:

»S kom potem bi delal kompromise, rokavat se hodil za kulise?«

Dijak petošolec iz Ljubljane nam je poslal te genljive verzice:

»Stranka mora vsa spet oživeti, sicer moral jaz bom obsedeti. (Sem pač take trde buče.)

Stric pa prapor stranke suče in če zmaga, bom izdelal, na učenje se podelal.«

Visoki uradnik piše:

»Za boga! Nikar ne strašite ljudi spet s to stvarjo! Če oživi, bom prestavljen najmanj v Čudrijo!...«

Bivši general JNS:

»Vso to godljo sem izpohal, ko sem za nje konec zvohal, predsedal sem koj na ladjo drugo, zdaj nedolžen kažem na to kugo.«

S tem anketo zaključujemo — nekaj odgovorov bomo objavili radi pomanjkanja prostora drugo leto — in se vsem prijateljem za odgovore prisrčno zahvaljujemo. Billo nam je v prijetno dolžnost jih objaviti.

IZGOVOR

Sodnik: »Torej celo najtežje bolezni ste pismeno zdravili?«

Mazač: »Seveda, radi nalezljivosti!«

ZOB ZA ZOB

»Ali mora biti Vaš oče skop, ki je čevljar, pa hodiš v razirganih čevljih!«

»Vaš šele, Vaš, ki je zobozdravnik, pa ima Vaš mali samo en zob!«

PRIPRAVNO BRANJE

»Torej, gospod Pobasaj, od danes naprej prevzamete za poskušnjo ročno blagajno in, če bi bili kdaj zastran kakršnekoli stvar v dvomih, sezite kar na polico za knjige in poglejte v — kazenski zakonik!«

TOČNOST

»Petelin, ki sem ga sinoči jedel pri Vas, me je presneto tiščal v želodcu. Ob treh jutraj sem se zbudil zastran njegga.«

»Da, to je bil njegov čas! Ob treh jutraj je zmerom budil.«

IZ NEMŠKO-SLOVENSKEGA SLOVARJA

Feldkurat — poljski kravji svetnik.

Durchzug — skozi vlak.

Reisauflauf — rižev gori tek.

Unterhaltung — spodnje držanje.

T U J I H U M O R
VSAK TEDEN ENO

SAMOPREVARA

»Jutro« in »Večernik« sta si v laših, kdo bolj samega sebe vara: ali JNS ali SDS ali KDS in kdo naj drugega spravi v vrečo ter pospravi mandate. Nevarnost je, da dobimo spet nekaj novih strank: samoprevare, varance in še varalce.

Celjska bitka

Iz Celja

800 BREZOVIH METEL

Mestna občina razpisuje — tako pišejo listi — dobavo 800 komadov brezovih metel. Občani se sprašujejo, za kaj bodo te metle občini. — Morda za pometanje občinskih uradov?

29 ODVETNIKOV SMO NAŠTELI v našem mestu. To je že precej za Celje. Toda kaj bi bilo z našo kulturo in politiko, če bi manjkal le en advokat?

Ker si želi Celje postati letovišče, smo dobili na Bregu moderno cestišče. Ob istem se snuje ogromno smetišče, vse celjske nesnage zdaj tu je ležišče! A tujca oko zaman tukaj išče — javno stranišče ...

CELJSKA

Morje požira ladje, ljudi, zemlja po smrti splošno diši, tu je drugače kakor drugod, vstal je od smrti odrasel gospod, mrtvi prihajajo torej nazaj. morda prepoln nebeški je raj.

Pravljica o misijonarju in levu

Misijonar je tekel skozi puščavo, kolikor so ga noge nosile. Misijonar je tekel skozi puščavo, kolikor so ga noge nosile zato, ker je za njim tekel lev in lev je tekel tudi, kolikor so ga noge nosile. Ker ima lev štiri noge, misijonar pa samo dve, in ker leva štiri noge hitreje nosijo, kakor misijonarja dve, se je lev na štirih nogah vedno bolj približeval misijonarju na dveh nogah.

To pa je hotel misijonar prepričati in zato je tekel, kolikor so ga noge nosile. Ko je videl, da lev s štirimi nogami res hitreje tečejo kakor misijonarji z dvema, je pričel moliti.

Leva pa to ni omečilo. Če bi lev ne bil lev, ampak misijonar, in bi za njim — v misijonarja izpremenjenim levom — tekel lev, bi tudi pričel moliti, toda ker temu ni bilo tako, ampak je bil lev lev, je lev velikodušen kakor lev pustil misijonarja nekaj časa teči, potem pa je skočil in ga požrl s kostmi in kožo vred.

KAJ BI POČEL?

Žena: »Lahko si vesel, da imaš tako ženo, kakor sem jaz, ki ti vse zašijem in zakrpam! Le kaj bi počel, ko bi mene ne imel!«

Mož: »Kaj bi počel? Na boljem bi bil, ker bi imel vse te zakrpane stvari lahko nove!«

Prišel v kavarno je Krpan, ko je zašla večerna zarja. Prodal je »bajto« tisti dan za pol milijona d'narja.

Kobile Martin ni imel, le vole, psa in krave. Zato med bajtarje je šel, več v službi ni države.

Bil svoje dni je diplomat, salonske nosil hlače. Zato v kavarni bi prav rad se vsedel med pravdače.

Nastal je molk. Prostora ni za strašnega Krpana. In prej, ko si naštel do tri, je bitka že končana.

In gostje obkolili so Krpana — diplomata.

Zdravniki pa močili so pod mizo advokata.

Nastal je krik in vik in ravs, Krpan vihiti stolico. Spustil jo, ko Sodar-Brdavs pokaže mu desnico.

Pravdač je knjigo v roke vzel in s svinčnikom notiral. Martin žaljivke ves vesel mu pridno je diktiral.

Namesto rac pa drugi dan je bilo v časopisih, kako nastopil je Krpan po boksarskih predpisih.

Kako končala bo ta stvar, odločilo bo pravo. Pravdačem gre za častil kvar, Martinu pa za kravo. —

D. Goflja:

**Postna pesem
o pustu**

Je že tako: na višku pusta
reži se zlodej na vsa usta;
drugače tudi ni mogoče,
— saj rod človeški sam to hoče ...

Tako še bo, je zdaj, je bilo,
da ga človeštvo bo lomilo,
ker je njegova želja vroča,
da bo norost — neumrjoča! ...

Pristaš te resne teorije
na maškarado zadnje dni je
nič hudega sluteč zasukal,
tam se krog damskih mask je
smukal.

Tam masko vitko — trepetliko —
kar hitro vzal si je na piko,
lase je imela idealne,
še bolj — nožice kolosalne.

Prs njenih čar je bil omamen,
mož ž njimi rad bi bil na samem,
besede so bile ji vroče
in vse, prav vse obetajoče ...

S sopranom redkim gostolela.
mu je, da bi samo hotela
nocoj še ž njim se nekam skriti
in vsa, prav vsa njegova biti.

Mož sam se zdel neodoljiv je
tako, da Casanova bil je
v primeri ž njim le figa revna,
nezmožna dušica pohlevna ...

Tako oba sta srečna bila
kadila, jedla, mnogo pila,
ko parčku že trebuh je pokal,
se še šampanjca je nalokal ...

Že tisoč din bilo je cehe,
a kaj je to za čar utehe,
ki je možakarja čakala,
ko bosta kje — samá ostala ...

Že mož erotično je cvlil
in z masko kam v samoto silil,
ko dé maskirana mu dama,
da zdaj še noče biti sama.

Se mož dobrot naročeval je,
daril ji raznih kupoval je,
že taka ceha žep mu tlači:
presega mesečni dve plači ...!

Da maska lepa manj cincari,
še jurja ji povrh podari.

»Je moj?«, dè maska, »mož —
beseda?«

Dè mož: »Je jurček tvoj — seveda!«

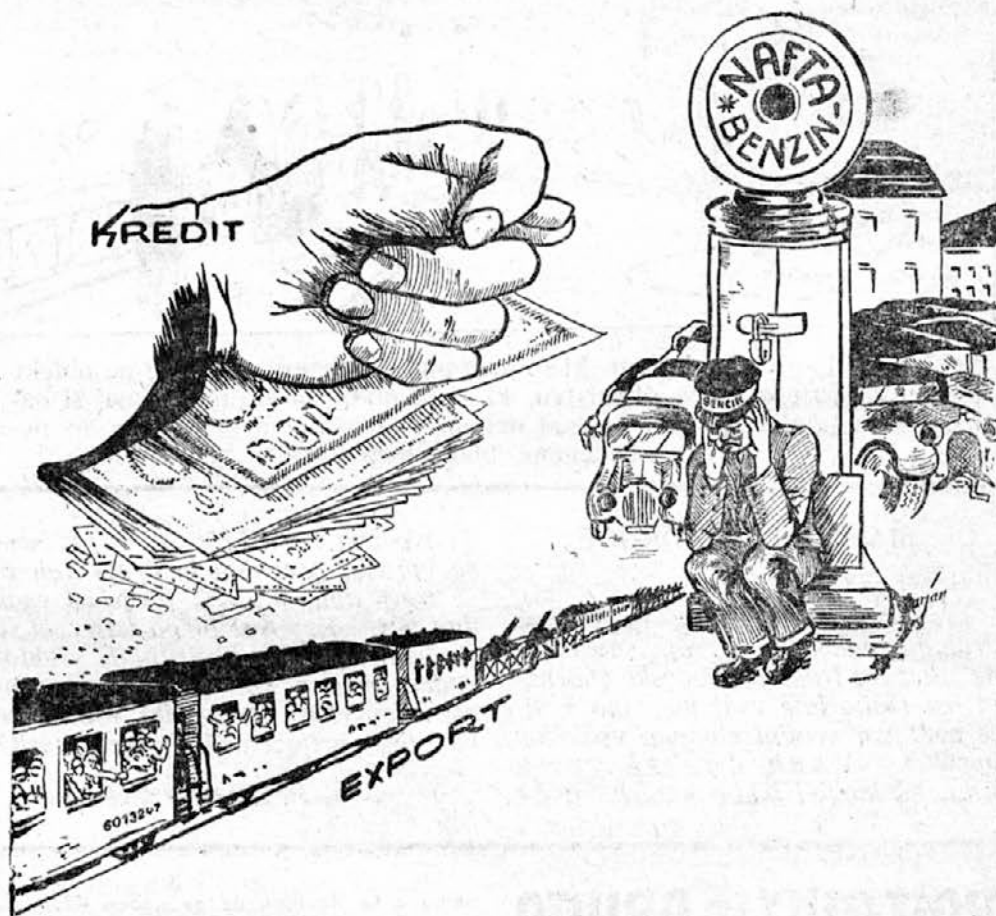
To je bilo prav o polnóči,
ko pust umre in post napoči,
mož drzno maski masko sname,
nato slabost ga brž zajame ...

Ker dama nežna, nič ohola,
zdaj — moškega bila je spola ...
Ko možu sapa je zastala,
je »dama« moških krač zbežala ...

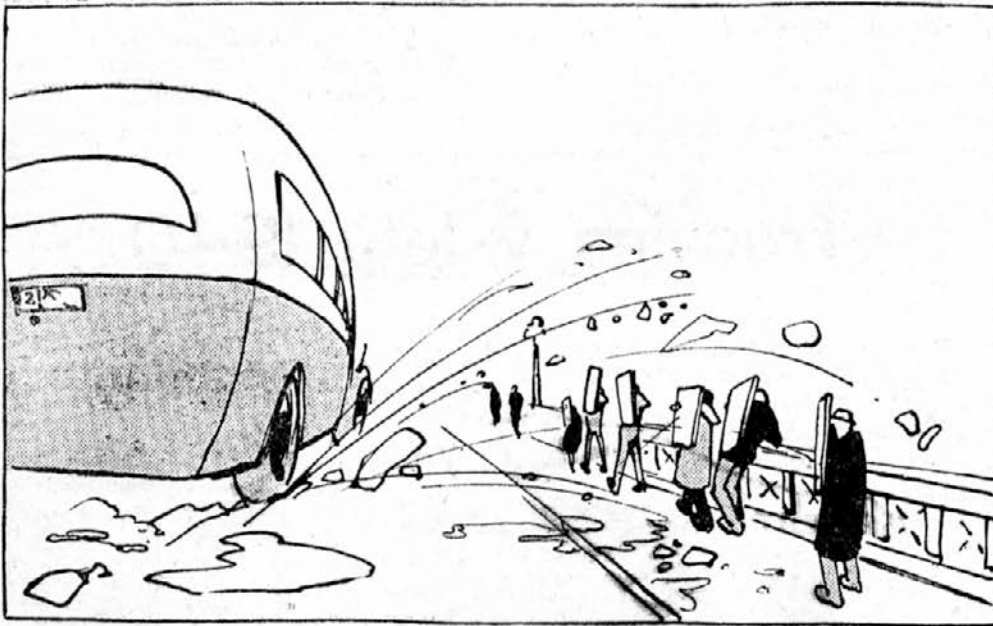
Zdaj pust minil je, post kraljuje,
možgane mož zdaj obtožuje,

s pepelom si potresa glavo,
ki to skovala je zabavo ...

Kje le — morala tu tiči ti?
Da svet pač hoče varan biti
in da, kdor dobro če živeči
si — masko mora pač nadeti! ...

Trgovina v letu 1940**IMPORT**

Glavni most v Mariboru

je bil prepoln globoke brozge, ki so jo avtobusi krepko spravljali na obleke pasantov. Priporočamo občinstvu, ki mora hoditi preko mosta, naj si nabavi ščite (glej sliko), da se vsaj nekoliko obvaruje neprijetnega in nezaželjenega blagoslova.

ČE BI NE BILO ZADRUGE...

Dragi »Toti list«,

prav zares ne spada ta zadeva drugam, kakor med tvoje spoštovane stolpce. Neki mariborski združni list (tako ime vsaj ponosno nosi) je svetoval svojim članom, vsakemu posebej: »Vsak dan se vprašaj, kako bi bilo s teboj, če

bi ne bilo zadruge!« Jaz sem se vprašal prvi dan in drugi dan in še tretji dan, odgovor pa je bil vsak dan isti: »Kupoval bi po isti ceni in po istih ugodnostih drugje!« Radoveden pa sem, kako si na to vprašanje odgovarjajo odborniki. Morda bo kdo tako prijazen, da bo odgovoril?

Pozdravlja zadrugar...

bodo morali postati jasnovidci, da jim ne bo treba odpirati konzervnih škatel vseprek, ampak le one, v katerih je »sadržaj« kava.

POST PUST in DRUGO

17. II. 1940. Šolska naloga. D. Gofija.

Pust je ena jako zelo ponesrečena slovenska kulturna institucija. Prvič je čisto nepotreben, ker traja dejansko in defaktilno Pust od rojstva Adamovega rebra do Sodnjega dneva in ne samo vsako Leto nekaj krmežljivih tednov. Drugič pa na finančijelno kilavega človeka Pust f gmotnem oziru tako porazno fpliva, da mora za tri Vesele večere potem deset Let puše plačevati, to se pravi po Slovensko: za malo Pusta, veliko Posta ali pa: za malo veselja, veliko pokore. In je f tem oziru Pust jako zelo podoben kakšni Erotični polomji f spremstvu kakšnega Novorojenčka in njegovih Elimentof. Tako je že iz omenjenih dveh tehtnih vzroko f vun razvidno, da je Pust prafzapraf ena res kompletirana nepotrebna in škodljiva kulturna institucija. Ampak človeštvo jo pofsof tolerizira, kakor mora pač tolerizirati tudi druge nepotrebne in škodljive Kulturne institucije. Društvo Narodof prafzapraf ni toliko kulturna institucija, kot pa pravljica. In sicer — Trnjulčica. To pa zato ker terdno spi, neuzdramno spi.

Samo z to Razliko, da ga noben Kraljevič ne more gor zbuditi, ker je spanje pretrdno. Jaz sem prepričan, da se ta narnovejša trnjulčica ne bo zbudila niti na Sodni dan, ko bo spektakel hujši, kakor f parlamentu, kadar je kakšna Proračunska seja. Saj bodo tedaj plozale vse Nebeške trobente fortississimo, grešne Duše bodo tulile (samo slovenec je dober poldrug Miljon!), edino Društvo Narodof ne bo nič slišalo, na drugo plat se bo f Sanjah prevrnilo in smrčalo dalje.

Toda da se povrnemo f okrilje Pusta! Pust se imenuje zato pust, ker je človek po njegovem zavžitju — pust! O pustu se našemijo človeki na razne duhovite, po Navadi — železni srajci — pa jako zelo neduhovite načine. In edino ne razumem, kaj se je treba Nekaternikom toliko našemiti, ko so vendar f Civilu ter tudi f svojem Privatnem počenjanju najidealnejše maske. Pa imamo razen običajnih prebivalce f Drafske banovine tudi fčas kakega duhovitega trpina f svoji sredini. Na takega je naletela na Pustno soboto neka damska Maska, ki je Njeno več ali manj grešno Telo pokrivalo nekaj, kar je bilo nekoliko rokoko-ja, nekoliko

bidermajerja, nekoliko divjega Zapada, nekoliko pa lastne Fantazije. Prikrilila se je ta Maska do onega moža z Mozgom kakor kakšna kraljica f filmu, pogledala je z —nim očesom svojo modno kreacijo, s drugim pa moža in je zagostolela Krilato besedo: »Ali ni lep moj domino?« Gospoda je najprej nekaj treščilo, kakor po glavi, kar nekam belo je pogledal pred Se. Na to je modna Kreacija še enkrat zagostolela: »Ni lepa noja maska?« Gospod je medtem že bil zbral svoje Poslednje moči in jo je fprašal: »Jaz vidim dve maski. Katero mislite?« Gospodična je užaljeno odstopicala, gospod se je pa oddahnil. Pri »dveh« maskah pa je bil mislil praf, kajti je modna Kreacija bila na vrhu rokoko — bidermajer — divji zapad — lastna fantazija, oziroma Nula, odspodaj pa je bila — kamela. Torej: dve maski, Samo, da ji gospod tega ni z jasno besedo na svitlo dal, kajti je imel takt. Če že nimajo pri nas nekatere Muzike in pefski zbori nobenega takta, dasi ga kidajo po — notah, ni treba, da so tudi Posamezniki brez njega...

Za Pustom sledi po zakonu Post. To je čas pokore, obujanja grenkih spomino f in — mačka. Potemtakem imajo f Hrvatski

V DOBI ŽENSKIH POLKOV

Poveljnica: »Ona tam-le ne bo nikdar pravilno korakala. V civilu je namreč baletka, pa zato vedno dviguje nogo nad glavo.«

NAJBOLJŠE USPAVALNO SREDSTVO

Učitelj razlaga v šoli učencem o vplivu raznih uspavalnih sredstev, kakor maka, opija, veronala itd. Da bi se prepričal, če so si učenci kaj zapomnili, veli dijakom ta sredstva naštetiti.

Peter reče mak, Janez opij itd.

Nazadnje vpraša učitelj Jurčka, če ve tudi on za kako uspavalno sredstvo. Ker se pa Jurček ne spomni mu pomaga učitelj, rekoč: »No, vero-!«, misleč na veronal. Naenkrat zakliče Jurček ves vesel: »Aha! Veronika Deseniška od Otona Župančiča.«

NERAZUMEVANJE

Peter: Lani sem sunil nove hlače, pa so me vlačili s polnim imenom po časnikih kot velikega tatu, zdaj je neki Ivan C. nasmukal firme za 200.000 dinarjev, pa še povedo ne, kako se piše.

Pavel: Razumljivo: ti si bil osel, on je pa mojster!

banovini zmerom post, ker imajo tam stalno — Mačka...

F postnem času Normalni človeki uživajo slanike, žgance, kumare in ruse. Ampak človeštvo ne použiva te hrane samo zavoljo zakonitih zapovedi vun, temveč, ker se je f Pustu finančno toliko iztrošilo, da do aprila, ko začne novo Budžetno leto, ni nobenih kreditof...

Ena jako posrečena in Sodobno duhovita skupina se je f poslednjem razdobju pokazala na nekem Pustnem rajanju. Kaj je predstavljala, ne vem, le jako poučna je bila. Prišli so f tisti lokal f raznih Uniformah, nekateri so bili videti kot eroplani, nekateri kot tanki, nekateri pa kot podmornice. Tudi kakšna sablja ali puška je bila smes, toda ni nič zaleglo. Cela skupina je divjala, kričala, se valjala. Na koncu, ko so bili fsi Vampi polni, so mesto rajtengo razbili celi Lokal, gostilničarja težje telesno poškodovali, osobje pa skoro fentali. Na to so zmago-slavno odisli in zapustili razbiti lokal. Iz tega je dobro vun razvidno, da je pust nekaterim pust, za druge pa pokora!

Fašenk

Muzika, ples, maškerada no krofi. gnes ti posodik živijo kak grofi, najde se hitro tu den kak kovač, makar bi osta že zitra pres hlač.

Micke, ki letos se niso ženile, bodo že ženihe drugič dobile, ti pa tan kera prač bridko se ioče, mati je grotala, nihče ni oče.

Takši se grehi po mestih godijo, na vesi na fašenk van tudi ne spijo, eni zato, da so bli pač veseli, drugi pres penes pomalen so kleli.

Gase gospodon ta den so prevoske, dame pa vinček je ziba kak goske, vūžga pr ten se najstarši je pen, kera mi žena je, več jas ne ven.

BISTRA GLAVA

Pri Kocmurjevih je zamrznilo stranišče. Mali Jurček je nabil na vrata listek s sledečo vsebino:

»Radi vremenskih neprilik zaprto. Podružnica v nočni omarici.«

POKORA

Pepel se nūca za čūda kaj. Moraš pa si ga znati lepo rastalati, da je ves ne vglihen. Tisti ot kolna je bole grob. Žjin potrosiš vse tīre okoli hrama, ke po zimi tak hitro ne cvokneš na ..., če pa se ti kaj takšega glih prpeti, se preveč ne pozna, da po zimi nihče belih hlač ne nosi. No pa tudi drgači so črni fleki ne tak hūdi. Se še pre na bike vpliva pomirovalno črna farba, tak če cucka poleješ z mrzloj vodoj.

Pepel od drv je bole beli, sproviš pa ga v hasek na pepelnico v nasprotni tal tela, kak tega gorjega. Grešen je celi svet, pa obūja na pepelnico grivīngo. Pri ten si trosi pepel na glavo, eni za to, da jin je za grehe resen žo, drugi pa zato, ke jih svet vidi v spokornen oblačili.

Najjakši pa je pepel te, če se ti posreči, ke ti sekira vujde pod blikev v sosedovoj šumi. Toti je najfalejši, se te več ne košta kak pol vitre stroha, vroče pa ti je poleg že pret, kak si začeja žagati.

Provijo, ke je v letošjen leti po fašenkī pepela sfalilo. Zakaj?

Žebela Draš iz Cūkodola, ki se razme na politiko provi, ke se s pepelon dajo zribati tudi politični grehi. Da pa do pre volitve, morejo pret ljudstvo priti fsi ajngelsko čisti, t. j. pres političnih no mesenih grehof, ke čerjo za ljudsko korist delati.

Reka pa je še te kcoj, ke bi za takše mogla pepelnica biti bor vsake kvatre v leti.

KLIRING

Doktor Zdravič, slavni specialist za duševne bolezni, je dobil od nekega trgovca velik paket čokolade in v njem pismo sledeče vsebine:

Veledenjeni gospod doktor!

Čeprav še nisem imel časti, da bi dobil od vas naročilo za svojo odlično mlečno čokolado, sem vendar trdno prepričan, da sem Vam s to pošiljko petih kilogramov najfinejše mlečne čokolade napravil veliko veselje. Niti najmanj ne dvomim, da boste s čokolado tako zelo zadovoljni, da boste izpolnili priloženo položnico na vsoto dvesto dinarjev, kolikor stane ta količina čokolade.

Zahvaljujoč se Vam v naprej Vas prosim, da sprejmete izraze mojega najglobljega spoštovanja.

Timotej Škrnicelj
trgovec.

Psihijater je poslal trgovcu sledeči odgovor:

Veledenjeni gospod!

Čeprav še nisem imel časti, da bi Vam postregel s svojim zdravniškim nasvetom, sem vendar trdno prepričan, da sem vam s petimi recepti za razne možganske motnje, ki Vam jih prilagam, napravil veliko veselje. Vsak recept stane štirideset dinarjev. Niti najmanj ne dvomim, da boste, ko se boste po njih ravnali, tako zadovoljni, da boste smatrali, da so najini računi poravnani.

Zahvaljujoč se Vam v naprej Vas prosim, da sprejmete izraze mojega najglobljega spoštovanja.

Dr. Jurij Zdravič,
psihiater.

Čudodelna preproga Balkancev

ki nas je vzdignila visoko nad nevarnosti vojne. Upajmo, da nas bo tudi krepko držala v storah nevtralnosti.

— Rusi postajajo poslednji čas jako iniciativni. V Mariboru so celo Pusta pokopali. Pri tem so kazali prav slovenske navade: oni tudi pošteno zalivajo pogrebe...

— Do pepelnice so bile po Mariboru prave pravcate krokarske tekme — bil je pač pust! Sedaj, po pepelnici pa ljudje samo pijančujejo. Kaj sledi iz tega? — Da je pri nas vedno — pust! In da naš narod ni prav nič — pust!

— Padel je predlog za ogromno grobnico znamenitih mož. Za sedaj manjka v tem pogledu samo še ogromne grobnice in — znamenitih mož...

— Po mestnih ulicah imaš povsod vtis zapadne fronte: na obeh straneh Maginotova in Siegfriedova črta v obliki sneženih okopov, vmes nič prometa, vsak tretji dan kakšen ranjenec, pa ne od puške, temveč — ker se je spodtaknil na ledu.

— Ledu sicer po Mariboru nič ne sekajo — ta čaka svetnika Matije, ker spada sekanje ledu v njegov rajon — pač pa sekajo ponekod — ko stanje... Nekaj pa le sekajo!

— Časopisi pišejo, da primanjkuje poslednje čase v našem mestu — drobiža. To ne drži, ker ne primanjkuje pri nas drobiža samo p o s l e d n j e č a s e, temveč menda že od vesoljnega potopa dalje...

— Tiste dni, ko je zapihal jug je bilo čedno na državnem mostu. Pasanti so bili kratko in malo postavljeni pred izbiro: ali preplavati vmesni prostor med levim in desnim bregom nad mostom ali pod njim. Marsikdo je raje preplaval Dravo. Njena brozga je bila kristal proti oni na mostu...

— Materinski tečaj je na »Ljudski univerzi«. Zakaj? — Časi so vendar taki, da materam ne kaže biti — matere...

— Narava se je nekje poigrala z novorojenčkom, ki se je porodil z dvema glavama, na kar mu je zdravnik eno amputiral. Pa bi mu bil lahko amputiral kar obe: dandanes je bolje, če je človek brez glave...

— 3,166.576 kg mesa je lani dobavila samo mariborska klavnica. Ko-

liko bikov je neprostovoljno moralo dati svoje življenje. Sicer je pa danes na vseh toriščih tako...

— Rusi so se spravili nad Fince, Slovenci pa nad — ruse. Namreč na pepelnico sredo.

— Kje je najdaljša skakalnica na svetu? — V Mariboru: državni most! Kdor tam skoči, priskoči naravnost na — drugi svet...

SILOBRAN.

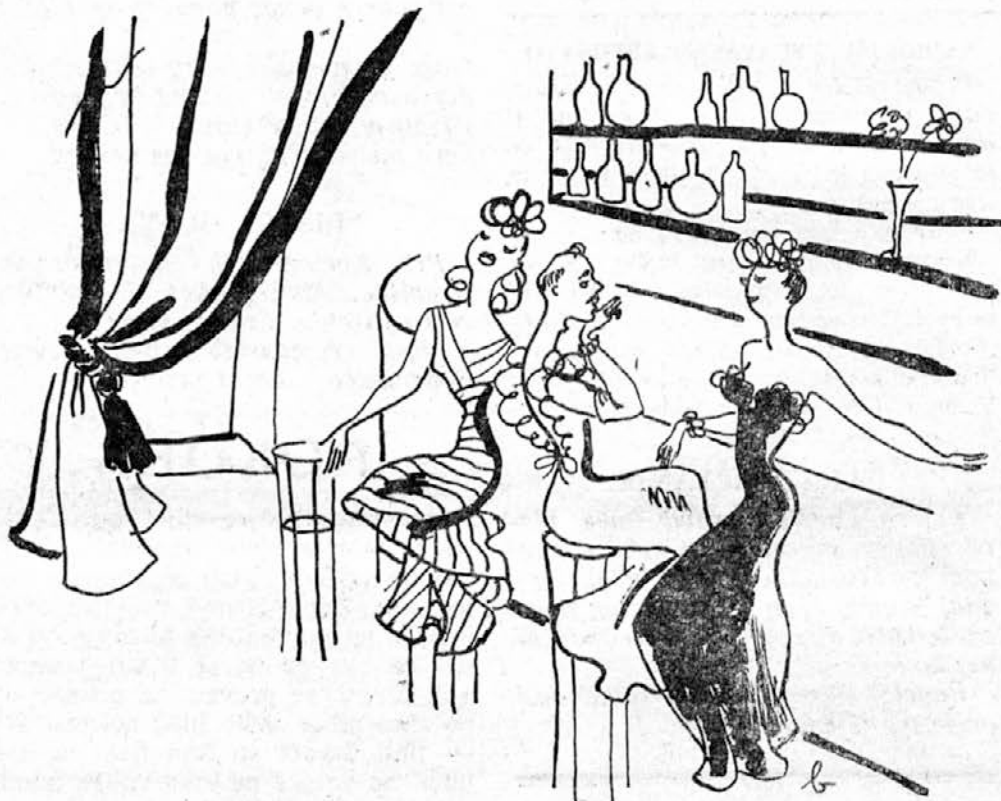
Pravni izpit.

»No, gospod kandidat, kaj je silobran?«
Molk.

Gospod profesor mu hoče pomagati in pravi: »Torej — recimo, da greste sami skozi velik samotni gozd. Hipoma skoči izza grma razbojnik, vam nastavi pištolo na prsi in zahteva od vas tisoč dinarjev. Kaj boste napravili?«

»Smejal se mu bom, gospod profesor!«

Ko je naša karikaturistka čula,

da nastopa urednik v Grajskem kinu v plesni parodiji, je bila prepričana, da mora po programu tudi z ostalimi artisticami v baru konzumirati

ŠKODA.

Sodnik: »Vi ste rekli Komarju slepar, lump, tolovaj. Ali mu niste rekli tudi tat?«

Čebula: »Oh, gospod sodnik, na to sem pa v razburjenosti čisto pozabil!«

ČLOVEKOLJUB.

Žena: »Ali naj damo našo Mici medicino študirat, ali naj postane slikarica?«

Mož: »Hm — kje misliš, da bo najmanj škode napravila?«

TUDI DOKAZ.

Prijateljica: »Pa je tvoj bodoči mož tudi izobražen?«

Nevesta: »In še kako! Že zdaj je baje v neki knjigarni dolžan nad tisoč dinarjev.«

MIROTVOREC IN VOJŠČAK

Roosevelt je poslal posebnega odposlanca v Evropo, da bo delal za mir, sam se pa pripravlja doma na vojskovanje. Kakor pišejo listi, bo začel pobijati — brezposelnost.

PREVIDNI ZAČETNIK.

Starejši gospod ponudi v vlaku mladežu sosedu smotko: »Ali izvolite eno, gospod?«

»O, zakaj ne, če ste tako prijazni... samo prosim, da me pustite k oknu... jaz sem še začetnik.«

VARČNOST.

Oče (spremi sina, ki se popelje čez morje, na ladjo): »In bodi previden prve čase, zlasti pri jedi, zastran morskne bolezn... Jej vsaj kaj takega, kar je pocenil!«

NADARJENOST ZA POLITIKO.

Ona: »Zakaj misliš, oče, da kaže fant nadarjenost za politiko?«

On: »Ker zna toliko reči povedati, ki se lepo slišijo, pa nič ne pomenijo.«

UPRAVIČEN PONOS.

»Pa naj kdo reče, da nisem svojih otrok pošteno preskrbel! Hči je vdova s pokojni: no, en sin je zadel v loteriji, drugi je pa v prisilni delavnici!«

G L O S A

k stanju ulic mariborskih

Glej uspeh nebeške »mane«
kdor si, sredi ceste blódi,
le po pločnikih ne hódi
sneg na strehi ne ostane!

K čelu prst, potem navade
se odvadi, stavec mladi,
tvoj korak nalik rohadu
naj se k lepšim cestam vkrade,
kletev naj na grše pade.
Saj še ptičev tropi hrane
iščejo vrišče, a vrane
kljun tišče v bližino hiše,
stavec mladi pesem piše:
Glej uspeh nebeške »mane«.

Naj te, brat, nikar ne moti
v parku mnogo — praznih — korcev
to so epigrami norcev
ki do ptičev so v dobroti
zaživevi v — srčni zmoti.
Noga zdaj po snegu brodi,
umika se vozem, po vodi
stopajo čevljički zali,
brozgo vso so preorali.
Kdor si, sredi ceste blódi.

Revež rad bi kruha, hrane
kdo bi trden up mu varal,
delal bi, pa tudi garal
za kozarec juhe slane.
Naj se prizadeti zgane
naj pod strešnim' žlebi hodi,
videl bo, da se usodi
ni umeknuti. Snežna klada
mu je vera, up in nada.
Le po pločniku ne hodi.

Ta rokó in oni glavo
v platno konservira. Hrano
v bolnici dobi, a »mano«
so zmetali v mrzlo Dravo
al' zvozili jo v naravo.
Sneg tali se, kuješ plane
brat, a sneg se prej ne zgane,
saj mehak je, a pri skledi
ga ne spraviš s strehe, vedi:
Sneg na strehi ne ostane.

»SAMOPREVARA«

Pod tem zvenečim naslovom je objavilo »Jutro« uvodnik nekega »uglednega in preskušeneega javnega delavca s severa«, gospoda V. S. Nekki M. Š. je nato odgovoril s celim uvodnikom v »Večerniku« in tako je zavzela samoprevara v slovenski politiki kaj važno in častno mesto, da še »Toti list« ne more kar tako mimo te splošne samoprevare in ji posveča kitico cvetja:

Če narod nas mara
ali ne mara,
ali nas bara
ali ne bara,
ali nas kara
ali ne kara —
vse je prevara,
sama prevara,
samoprevara ...

OBA IMATA PRAV

Pridni: »Vidiš, jaz sem zgodaj vstal, pa sem našel polno denarnico.«

Zaspani: »Če bi tisti, od katerega je, ležal tako dolgo kot jaz, bi je pa ne izgubil.«

BOHINJSKA HUDOMUŠNOST

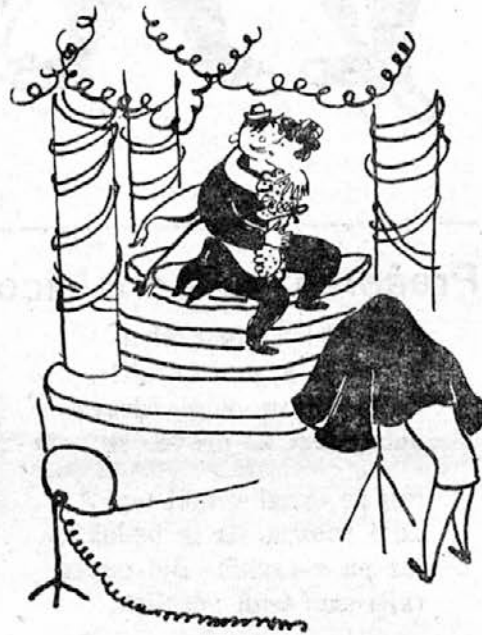
Star kmet iz Bohinja je prodajal v neki gostilni sir.

Gostilničarka: »Sir je sicer dober, samo preveč je luknjičav.«

Kmet: »Eh! Mati, saj luknja nič ne vaga.«

Gala reduta v Mariboru

1. V dvorani pri fotografu

— Krasna moja znanka, to sliko bom shranil kot večni spomin na tebe in to noč.

2. Čez dva dni pri fotografu

— Strgajte takoj te slike, da moja žena slučajno kaj ne izve.

IZ SOLE.

»No, Ančka, koliko reber ima človek?«

»Ne vem, gospodična, me tako ščegeče, da si jih ne morem prešteti!«

Očka in sinko

Sinko: »Kako ti ugajam papa? Ali nismo nobel.«

Očka: »Že, že! Le osel bi bil boljši zate.«

Sinko: »Aaa??«

Očka: »No, prvič je osat cenejši kot seno, drugič padeš z osla nižje kot s konja in tretjič imaš še dobro družbo med potjo.«

Pridni Janezek

Janezka so učili, da ne sme govoriti, kadar ima polna usta.

Nekoč ga je oče pri kosilu nekaj vprašal.

Janezek je imel polna usta, pokažal je nanje in rekel: »Zasedeno.«

Janezkov oče si je pri smučanju v planinah strl nogo in leži v postelji. Janezek ga je prišel obiskat.

Radovedno gleda krivuljo vročine nad očetovo posteljo: »Ata, ali so to planine, na katerih si si strl nogo?«

Janezek se prvič pelje v vlaku in gleda pozorno skozi okno. Ves začuden zakliče nenadoma:

»Ata, glej, drevesa tečejo domov.«

PO DOPUSTU

»Letos ste se šli smučat. Kje pa ste bili?«

»En dan sem se smučal, dva dni sem bil v ledeni razpoki, osem dni pa v bolnišnici.«

RAZGOVOR

»Gospod Koren, Vi ste zelo načitani.«

»Da. Vedno čitam, kadar se žena oblači.«

PRSTAN

Vrnila mu je prstan, prstan z majhnim, skromnim kamnom.

»Našla sem moža, čigar ljubezen je večja kakor tvoja.«

Drugi dan je nosila prstan s tremi velikimi kamni.

Ljubljana brez maske

Demaskirni Cene

Ceremonijel pustovega rojstva in pokopa je bil v Ljubljani nadvse dolgočasno svečan. Vsa sreča je v tem, da je bil kratek, ker bi sicer naše uradniško mesto finančno shiralo kakor ob potresu...

Nadzorni organ, ki prodaja koleke za socialno pomoč na ljubljanskih prireditvah je ugotovil, da imajo Ljubljančani sledeče vire za pustni budžet: 1. Denar porabljen od neplačanih računov. 2. Razne akontacije. 3. Hipoteke. 4. Denar zastavljenih premičnin (poletne obleke, kolesa, radio aparati itd.). 5. Lumpanje na račun dobrega omizja...

Škoda je le, da se mesto Ljubljana nahaja sedaj v istem položaju kot vojna ladja Ljubljana, ker bi sicer gotovo imeli zopet Turkov reklamni pustni korzo, pri katerem bi najbrže tudi »Bata« sodelovala s svojimi okusnimi maskami...

Sicer pa živimo v živčni vojni, katere nujna posledica je maček, ki se ga zdravi s sledečimi sredstvi: za lažje primere rolmopsi in soda bikarbona, za težje primere karlovarska sol s pocstrenim postom in trdim ležiščem, najtežji primeri pa dobe pomoč samo v bolnišnici, kjer jim izpirajo želodec ob asistenci ljubljanskih gasilcev.

Pusta je konec, maske so padle, pogledimo obraze!

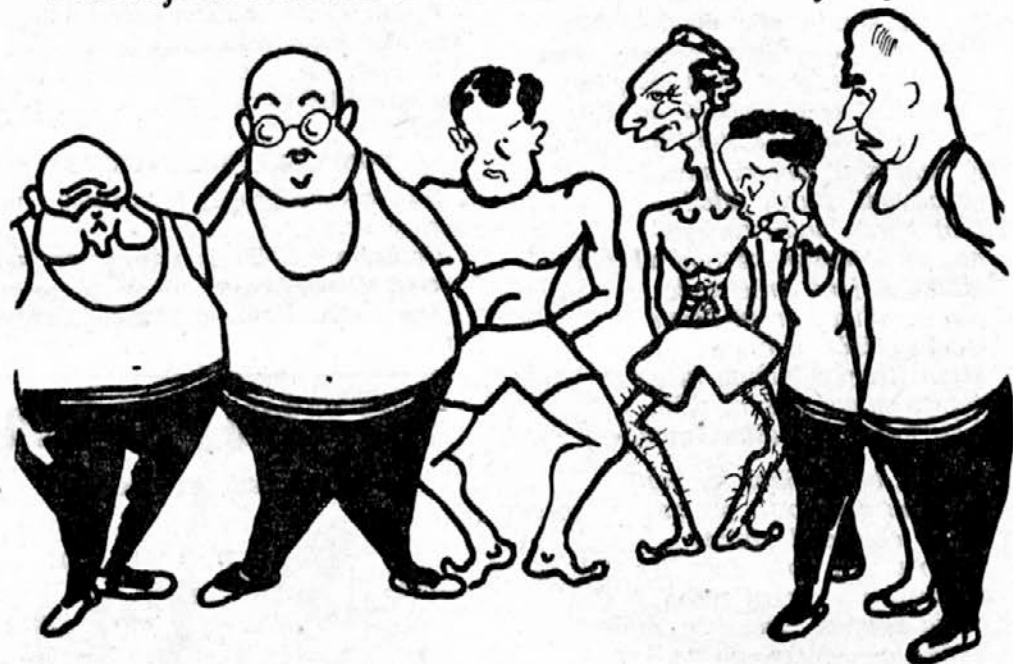
Komu bi vi najprej povišali plačo, če bi bilo v vaši moči?

Kar odkrito priznajte, da najprej sami sebi. No vidite, če pa drugi tako napravijo jim pa očitata egoizem, nesocijalnost in vse mogoče slabosti. Tako se je zgodilo tudi v nekem podjetju v Ljubljani. Tu so se dobro preskrbljeni preskrbeli še boljše, slabo preskrbljeni so ostali slabo preskrbljeni, ker so prisiljeni ostati skromni, če nočejo postati nepreskrbljeni...

Reportaža s prireditve visokošolske manjke, ker se dopisnik boji maščevanja (op. uredništva).

Planinskega plesa pa res ne smemo pozabiti že zaradi demokracije, ki je tukaj vladala. Internista si videl z obuvalnimi tehnikom, gospodinjsko asistentko z direktorjem, geometra s šivalno umetnico itd. Proti polnoči smo opazili prasko dveh patrol zaradi neke dražestne linije... Botaniki bi imeli polne roke dela, ker bi tu našli vsepolno alpskih cvetk. Pa tudi zoologi bi prišli na svoj račun, ker je bilo nekaj čistokrvnih alpskih koštrunov in kozlov s samičami, ki so imele na vratu zvonec za klicanje kozlov...

Pomlajena sokolska vrsta na Taboru v Ljubljani

pridno trenira za bodočo olimpijado

Prešeren na pepelnico

Ti si kriva, ljubezniva,
da zaprt je moj kredit!
Barka plava, bodi zdrava,
pufov sem že preveč sit.

Naj še drugi v taki tugi
kdaj spozna, da je bedak,
jaz pa v »suhih« dni odjuži
rajši sam bom veseljak.

Ako spava, naj bo zdrava,
ako čuje, naj gre pít,
pred menoj zdaj le še plava
ideal — samo: profit.

Dočakal nisi let spoštljivih. Mlad še, komaj rojen v grob si legel. Res tragično je umreti poln nad, še predno cilj visoki si dosegel.

Usojeno pač tebi ni bilo Ljubljanec pitati s kulturo. Tako so rekli: »Nov list kaj nam bo, saj staro nosi polituro!«

Na grob tvoj venec naj še položim, potem pozabljen kakor sneg boš lanski.

Le gorko solzo na gomilo še spustim, potem pa spi, »Večernik« naš ljubljanski.

ŠE TO

Prišel je v Ljubljano neki tujec. Bil je glasbeno zelo izobražen in šel je takoj prvi večer v opero.

Ko je bilo opere konec in je stopil iz gledališča, je deževalo, kakor bi iz škafa lilo. Tujec je globoko vzdihnil: »Še to...!«

V TEH TEŽKIH DNEH (Izpisek iz albuma)

Kaj bi bilo Slovencem zdaj vseh težkih časov mar, ko vsak bi kverulant zares bil že slikar, a kverulantov več imamo ko smeti, umetnikov pa nam nebo v potokih ne deli.

V ZNAMENJU DRAGINJE

Nekoč so v Ljubljani pridno menjali kravate. Odkar je manufaktura poskočila v ceni, menjajo -- vere.

Na plesu gradbenikov

Hubad je triumfiral,
orkestru dirigiral,
je pesmi intoniral
in — niti kile shiral.

Iz Šoštanja

JUBILEJ

Deseto leto klub vojskuje se za dame, kralje, mat, kdor resnično ne kljubuje, gre matiran večkrat spat.

Izpod Babjega zoba

NEKAJ UGANK

Katera je najdaljša občina na Slovenskem? — Ribno! Vlak vozi od enega do drugega konca nad eno uro. (Od Radovljice do Nomenja.)

Zakaj so občani ponosni na najdaljšo občino? — Zato, ker se odlikuje po debelih nakladah in izrednem vremenu. V Ribnem se v snegu in dežju posuše, na soncu pa zmrznejo krediti za občinska pota poprej preden so speljana od začetka do konca.

KORUZARSKA

Lanski predpust smo lažje plesali, letos koruze niso nam dali, lani dobil jo je vsakdo zato, ker je ponižno pokimal z glavo, Milanu dal v decembru svoj glas in pripomogel, da res je bil špas.

HANL FRANJO

trgovina z barvami in laki
Maribor, Orožnova ulica 3
se priporoča vsem svojim c. odjemalcem

Linijo moderno dama bo doblja,
če ji roka večša plašč bo prikrojila.
Vedite, da se ji prav zelo izplača,
če zaupa dama v damskega krojača!

IGNACIJ TOPLAK

MARIBOR, OROŽNOVA ULICA 10

Iz črnih lukenj

V ZAGORJU

je najboj priljubljena pesem »Teče voda, teče«. V zadnjih časih jo namreč kaj malo priteče.

PUST V TRBOVLJAH

je bil za nekatere prav tako pust kakor vsi dnevi v letu. Premnogi namreč ne znajo več prav ločiti letnih dni in zlasti mlajši rod se na pratiko nič kaj preveč ne razume. Zato ne pozna vseh patronov, pa ne loči Pusta od posta. Večini je ljubši post, kajti navada je železna srajca.

VES PREDPUST

so se Trbovci spraševali, kaj pomeni kulinarična razstava. Mislili so, da bodo videli kulije iz Indije ali pa vsaj zamorce iz Afrike. Drugi spet so rekli, da bo razstava kočin. Blizu so bili resnici: kuharsko razstavo

smo dobili, le žal da ni prehudo obiskana, saj bi tudi knapovska raja lahko enkrat videla dobro obloženo mizo.

NEMIR NA MIRNI

Kovali so denar,
jih našel je žandar,
denar je mož pobral,
kovače v ječo dal.

Iz Krope

Kdor se ženi v naši fari,
naj si vzame to za mari,
da dekleta naša zala
bodo ga nazaj nagnala,
če ga piči takšen gad,
da bi se spozabil rad.
Če mu tole ne zaleže
se podpisani obveže,
da občutil bo barigelj,
ki ga suče Štefan Štrigelj.

Izpod Ljubelja

Oglašamo se iz Tržiča,
mi tudi nismo prav brez driča.
Smučke so še vedno v modi,
smrt za njimi zdaj ne hodi.

Smo oprezni pred plazovi,
vstajajo talenti novi.
Tone z Jesenic ugnal
je premnoge za pokal.

Štefan Štrigelj:

Roman na kratko

Živel je pesnik.

Živel je urednik.

Pesnik in urednik sta se spoznala.

Pesnik je pisal pesmi, urednik je urejal revijo, oba sta nosila raztrgane čevlje in počene galoše. Revija je nesla premalo, da bi imela pesnik in urednik dobre čevlje in galoše.

Zato sta se pesnik in urednik razšla.

Pesnik je pa še naprej pisal.

Urednik je še naprej urejal revijo.

Pesnik je s svojimi pesnimi omotil inovito gospodično. Pel ji je pesmi in jo spremljal na koncerte. Lepo muziko pa ni smel pesnik poslušati v raztrganih čevljih. Galoše niso smele puščati snežnice. Inovita gospodična ni marala, da bi nesrečni škljoc, škljoc, škljoc motil po koncertu glasbeni užitek, ki ji je še naprej zvenel po ušesih. Gospica mu je kupila nove čevlje, galoše, obleko. On je pa njej poklonil svoje pesniško srce.

Pesnik in gospica sta bila srečna.

Pesnik se je prelevil v ljubimca. Ni več pesmi pel, le gospico je ljubil. Gospica je pa ljubila pesnika in je bila razočarana. — Pesnik je moral spet pisati pesmi. Toda za koga? Prej jih je pisal uredniku za honorar.

potem jih je pisal gospici, da je dosegel ljubezen in z njo tudi denar. V svoji sreči je težje pesnil, a je le spet začel. Rad bi jih objavljati, a kje. Drugi uredniki so imeli svoje pesnike, naš pesnik se je pa z urednikom razšel.

Pesnik je bil obupan.

Gospica mu je pregnala obup.

»Ti piši pesmi, a jaz jih bom poslala tvojemu uredniku.«

Rečeno, storjeno!

Urednik se je navduševal nad samim seboj, da je odkril ženski talent. Ljubil je pesmi in se zaljubil v pesnico. Hotel jo je spoznati. V reviji je objavil komaj viden oglas, na platnicah. Pesnica ga je razumela in mu je pisala, kje se dobita. V lepem pričakovanju je urednik sam pisal pesmi. Vesel je bil, da je odkril pri sebi pesniško žilico.

Srce mu je drhtelo, ko je šel na sestanek.

Očarljiva mlada dama mu je prišla naproti in pesniški urednik je še bolj drhtel. Potem sta se pogovarjala. Pa je pesniški urednik uvidel, da lepa pesnica ne ve več, koliko pesmi je spesnila. Imel je pa za nje pripravljen honorar. Izgovorila se je, da ima osebnega tajnika (pesniškega urednika je zabolelo v srcu, zbal se je, da ima dama s tajnikom vsentogoče tajnosti) in ga je poklicala po telefonu.

Med tem je pesniški urednik spesnil na kos papirja prelep sonet. Pesnica je bila očarana, ko se je vrnila od kavarniškega telefona. Urednika je popadlo vzhičenje. Obema so se smejala srca. Zmotil ga je samo neljub pojav njegovega nekdanjega pesnika. A nesrečnež je marširal naravnost k njima.

»Gospod urednik, predstavljam vam meje-ga tajnika«, je začeblijala očarljiva dama.

Uredniku se je zasvetilo, vzvišeno se je nasmehnil, stisnil gospodu tajniku roko in dejal proti dami:

»Veseli me, da sem spoznal tudi avtorja vaših pesmi. Klanjam se.«

Poklonil se je in že ga ni več bilo.

Pesniški tajnik je opazil urednikov sonet in ljubosumno zahteval pojasnilo, kaj sonet pomeni. Dama je bila pa še vsa očarana od soneta in je hotela vedeti, kam je popihal urednik. Stekla je za njim in ga ujela. Urednik je bil nalašč nad vse ljubezniv z njo in tudi ona mu ni bila sovražna.

Živel je pesniški urednik in z njim pesniška dama.

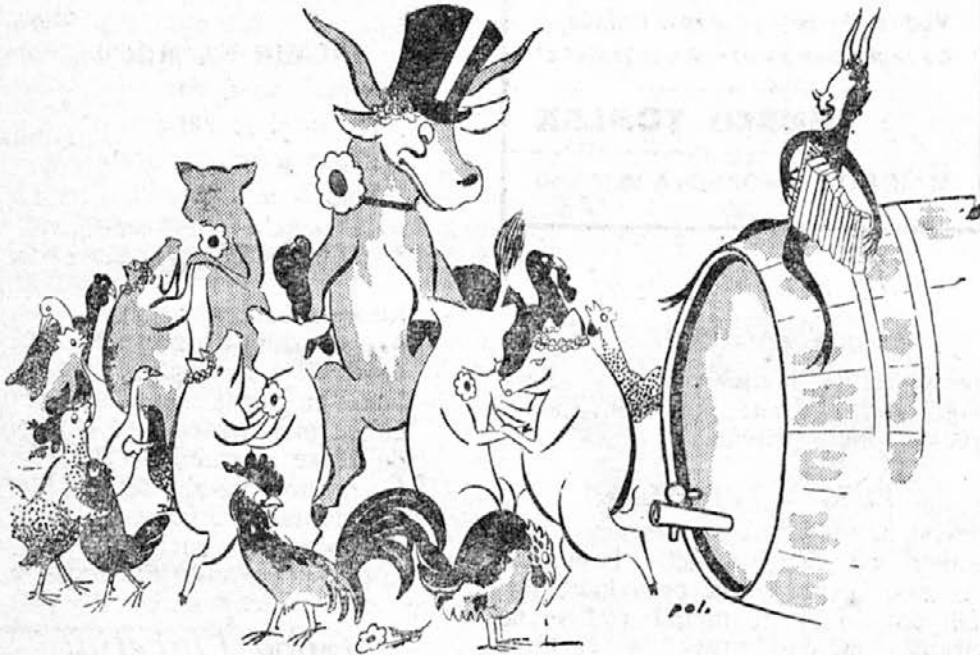
Bila sta srečna.

Živel je pesnik, bil je nesrečen, a je zato napisal najlepše pesmi.

Amen.

Izpod Karavank

Necenjeno žrtvovanje za sožitje

Ringaraja, hopsasa,
ohcet draga je bila,
mi smo dali svoje glave,
da ni teklo brez zabave,
zlodeja so klicali,

vsi so nas obirali,
le gospoda jeseniška
brala je vabila zviška
in na ohcet prišla ni,
brigajo njo ohceti!

NEKAJ KRONIČNE KRONIKE

Jeseničani baje pripravljajo Klub gostilniških borcev. Koroški borci so imeli v svoji sredi borce, ki niso videli ne koroške fronte in ne vojaške sukne, a so v gostilniških frontah zelo aktivni in se spodobijo, da pridejo do svojega kluba, ker jih resnični koroški borci ne marajo več.

Jurij Jeram je pozabil na Amsterdam, delavski vodja bi bil pa še vedno rad in zato organizira strojniški ceh. Pa v Ljubljano se spet vozi.

Gospodu Matevžu s Koroške Bele nič ne diši slika bradatega moža pri Koniču, ki moti gospodinjsko vzgojo brhklih deklet. Ker imamo pa pri nas dosti brivcev in brade niso v modi, ne bo nihče na škodi.

Hud mraz je preprečil gradnjo javorniškega mostu, ki bo gotov najkasneje do prvega aprila, ker bodo

zdaj pohiteli z delom. Samo mraz je preprečil, da niso začeli z novim letom kakor je bilo obljubljeno. Huda zima je tudi izpolnila voščilo »Totega lista« županu Perku, da bi prodal dosti premoga, a mu ga niso poslali.

Na tihem je umrl nepozabni list »Na mejah«. Odšel je s tega sveta spravljen z vsemi nasprotniki. Pokopali so ga pa neplačujoči naročniki.

Goflja, pardon Gorinšek triumfira z opereto »Vse za šalo«. Jeseničani jemljejo marsikaj za šalo, zato tak uspeh v Sokolskem domu.

TRIJE VAŠKI SVETNIKI V KREKOVEM DOMU

Novica gre od ust do ust:
Hali, halo, to je bil pust!
Postavili so jih pred vrata,
ni dal igrati jim naš ata!

zavriska! Pognal je proti Begunjam, kjer je imel svojo ohcet. S tiskanimi vabili je povabil vse jeseniške gospe, ker so tudi njega poleti povabili na tovarniške izlete. On je šel, gospodje pa niso prišli. Vriskal je kljub temu!

DOKAZ.

Sodnik: »Pravite torej, da ste bili pijani, ko ste vzeli v restavraciji tuj površnik?«

Obtoženec: »Seveda, gospod sodnik, če ne, bi bil boljšeega vzeli!«

Iz Kranja

JOŽU V ALBUM

Jo - Vo »Toti list« rad čita,
bogme da ne brez profita,
res ga še kavarna mika,
ljubi srčni as in pika,
po stopinjah gre Franceta,
sam je velik kos poeta,
morda naša fara verna
drugega rodi Prešerna.

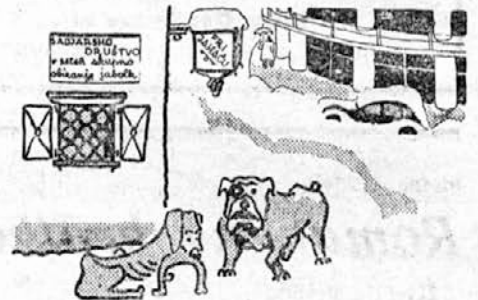
Ena tukaj je zapreka,
šef lahko mu oporeka,
dokler s Kurentom se bavi,
je na poti čisto pravi.
Če mu pa zapre predale
za njegove verze, šale,
naj se v »Toti list« prikaže,
tu ljudje smo vsake baže.

Op. ur.: Naši predali so mu na stežaj odprti!

UMETNIŠKA RAZSTAVA

hrvatskega slikarja Uzorinca dokazuje, da je Zagreb bliže Kranju kakor Ljubljana, od kjer se zlepa ne prikaže med nas kak umetnik. Celoz Jesenic jih dobimo prej, lani na primer smo imeli razstavo reklamnega umetnika Bokala. Tudi kakemu ljubljanskemu slikarju bi dali vsaj za bokal!

PASJA TOŽBA IZ KRANJA

»Nesramnost! In kam naj hodimo sedaj na potrebo?«

NA PUSTNO REDUTO

v Narodnem domu so se prikazali tuji gostje in v animirano razpoloženje prinesli svoje manire. Na reduti so bili precej naduti in niso dali domačim plesalcem plesalk. Tako so prišli v navskrižje s kranjskim bontonom. Kranjski petelini ne strpe tujega kikirikanja, pa naj bo ljubljansko ali mariborsko. Nad dekleti hočejo imeti svojo roko tudi pri plesu in jim je kmalu dovolj. Nekaj gostov, ki so jih v zadnjih urah pustnega torka prijazno sprejeli, so v prvih urah pepelnice srede neprijazno postavili na hladno brez ozira na stan in poklic. Da, niti na univerzitetno izobrazbo niso gledali!

60-LETNICA

Gasili smo do zdej,
zdaj tu je jubilej.
Ker pa požarov ni,
naj žeja se gasi!

Iz Lesc

PETNAJST KONJ

je onokrat čakalo na kolodvoru imenitnih ljudi. Mislili smo že, da se je začela poletna sezona, ko je v Lescah vse bolj živo kakor je zdaj. Vlak pripelje z Jesenic, nekaj potnikov izstopi, na prazne vozove pa ne sede nihče. Svatovsko oblečen mož se ozira, ozira, pa nič! Ni generalnega direktorja KID, ne drugih očetov iz velike tovarniške družine. Svatovsko oblečen mož pa sede na voz in

Iz Golnika

V zdravilišču Golnik se bolniki vedno in vedno tehtajo, da ugotove, koliko so na teži pridobili ali izgubili. O tem se vrše pozneje velike debate. Tako je nekoč stokal nek bolnik: »Čudno, v enem tednu sem zgubil več kot pol kile.« Zraven je stal prijatelj ter mu odvrnil: »Nič ni čudno, saj si si včeraj zvečer umil noge.«

Golnik je po pravici znamenito zdravilišče, ker ozdravi vse: česar ne ozdravijo zdravniki, ozdravi smrt.

Quod medicus non sanat, mors sanat.

PRAKTIČEN ČLOVEK

A.: »Kaj? S svojo kuharico se poročiš, ki ti je že toliko pokradla?«

B.: »To je edina pot, da pridem spet do svojega denarja!«

IZ PESNIŠKE DOLINE

Štiri tedne brez je petroleja
naša ljuba severna že meja.
Pa prižigamo karbid in bakije,
sonca čakamo, zaviti v žaklje.

IZ PLANICE

Mendâ ljubljanski škrici
Gorenjcem po pravici
niso daril razdali
in bodo gor plačali,
če pridejo zdaj kje
Gorenjcem v roke.

Slovenski narodni poslanec

iz prvega desetletja naše države se je večkrat vozil iz Beograda domov na kmete, kjer so ga nekoč vprašali, kako daleč je Beograd. Malo je pomislil, potem se je pa odrezal:

»Dolgo se vozim, dolgo. Od nas do doli pojem ravno tri potice.«

Mož je imel namreč s seboj cekar in v njem potice.

Potem so ga vprašali, če je v parlamentu kdaj spregovoril.

»Seveda sem, ko je šlo za zvišanje dnevnic,« je odkritosrčno pojasnil.

— Ali si si kupil knjigo »Kako poslanem energičen?«

— Seveda.

— Gotovo ti je zelo koristila.

— Ni. Moja žena jo je vrečitala pred menoj.

DOBRO ZNAMENJE

Zdravnik: Kaj? Vaš gospod soprog je umrl?

Vdova: Da, nocoj okoli pol dveh.

Zdravnik: Ali je imel sinoči kaj vročine?

Vdova: Ne.

Zdravnik: No vidite, to je pa dobro znamenje.

Ne le špecerijo, tudi rožiče, rozine, fige in bonboniere dobite pri

Ivan Lah - Maribor, Glavni trg 10

Telefon 25-03

SPECERIJA - KOLONIALE - DELIKATESE

Telefon 25-03

D. Gollja:

Intriga

Andrej Kodrič in Janez Mrhar sta bila v hiši soseda. Oba sta bila več ali manj srečno oženjena in je bilo Kodričevi gospe ime Julka, Mrharjevi pa Agata. Obe sta si bili sosedi v pravem smislu besede, to se pravi, da sta bili hinavski, zahrbtni prilizjenki, kot sta pač zmerom dve sosedi med seboj. Druga je vedela za drugo vse čednosti, še bolj pa kajpak nečednosti. Vedeli sta, kedaj je sosedin mož prišel v soboto po noči domov, koliko je soseda dolžna pri mesarju in koliko fantov je imela kot dojenček, kot deklet in kot poročena žena. Namesto gospodinjskih poslov in kuhe sta tiščali vsak dan skozi 25 ur uho ob steno in vrata in če je kedaj miška, za ves svet neslišno, zašvignila raz podstrešje po hodniku, sta jo obe sosedi sočasno zaslišali in hipoma in hkrati prav po tiho odprli vrata, da bi dognali, kdo je švignil po hodniku.

Na ta način seveda v tej hiši ni moglo biti nobene tajne in nič tako skrito, da ne bi moglo biti obema sosedama očito! Tako je tudi prišlo do usodne intrige. Neko soboto dopoldne je bila Kodričeva Julka spet na straži. Njen mož Andrej, po poklicu trgovski potnik, je bil ves dan odsoten po poslih. Še h kosilu ga ne bo, je dejal. In tako gospa Julka ni imela za koga kuhati, kajti sama ni mislila na kosilo — kdo pa bi sicer vršil posel hišnega ogleduha. Stala je,

oziroma sključila se je v dve gubi ob svojih vratih in oprezovala ob ključavnici, kakor budni kapetan podmornice na sovražni plen ob periskopu. Minute so tekle hitro, a vse prepočasi za gospo Julko. Tudi prva ura je bila že minila. Gospa Julka je na tihem že obupavala; nobenih škandalov! — Tedaj se je je usmilo nebo. Nekaj je hipoma tiho, kot po prstih, prihajalo po stopnicah in na rahlo potrkalo na vrata Agate Mrharjeve, sosede, ki ji je mož ves dan zmerom v uradu. Vrata sosede Agate so se odprla hudo neslišno, a takoj, in preden je gospa Julka utegnila radi točne ugotovitve dejanskega stanja odpreti svoja vrata, je tisto, kar je bilo prišlo po prstih in na rahlo potrkalo, bilo že prestopilo prag stanovanja gospe Agate Mrharjeve in gospa Julka je ujela s svojim pogledom samo še neko moško blačnico in še tisto pod kolenom. Vendar ji je to takoj zadostovalo za dejstvo: gospa Agata vara svojega moža!

Jadrno je gospa Julka odbrzela v tisto svojo sobo, ki je mejila na ono Agatino, odkoder je bilo slišati ženski smeh in šušljanje, ki ga je proizvajala gospa Agata. Moški je bil očitno diplomat, kajti je šušljal samo pritajeno, v kolikor se je pri tem sestanku sploh posluževal govorenja...

Gospa Julka je vztrajala ob tisti steni eno uro in pol, to je bilo točno toliko časa, kolikor je trajal sestanek skrivnostnega moškega bitja z gospo Agato. V tem času je bilo pri njenih vratih trikrat pozvonilo in mleko je bilo vzkipel. Vendar se ni bila

zganila od stene vse do konca, ko ni bilo več v sosedni sobi slišati nikakih glasov. Tedaj je spet stekla do vrat, a je bilo spet prepozno: Skrivnostni moški jo je bil že odkuril...

Poslej je gospa Julka željno pričakovala tistega trenutka, ko bo gospod Janez Mrhar, sosedin mož, sam doma. Nekoč ga je zaslačila samega in dejala: »Gospod Mrhar, vrl mož ste in vreden spoštovanja, zato ne smatrate tega za intrigo! Škoda vas je, zato vam moram povedati, da vas vaša gospa, kadar ste v uradu, vara!« In mu je vse opisala na široko in da se to dogaja vsak dan. In je še ogorčeno pristavila: »Še enkrat vam povem, da to ni nikaka intriga. Bože moj, taka dobrična, kot ste vi, pa kaj takega! Ste pač slabo naleteli! Pri meni se kaj takega ne bi moglo primeriti, kar boga moram zahvaliti, da je moj mož takšen poštenjak!«

In sta skovala peklenski načrt: drugi dan bo Mrhar prišel poldrugo uro prej kot običajno iz urada domov, gospa Julka bo pozvonila pri gospe Agati, prosila nekaj peteršiljčka na posodo in ko se bodo odprla vrata, bosta vdrla oba v stanovanje.

Rečeno — storjeno. Drugi dan je gospa Julka, preden je pozvonila v zadevi peteršiljčka, skrila gospoda Mrharja za svojim hrptom in mu še enkrat zašepnila: »Veste, to ni nikaka intriga!« Pozvonila je, vrata so se odprla in v stanovanje sta vdrla gospod Mrhar in gospa Julka. Zakričala pa sta — oba, kajti je bil pri gospe Agati — mož gospe Julke.

Poskušja za seminarski referat

Toti kraj, od kerega vam bom gnes guča, je ali ne glih tak vekli kak Ormož, pa je zato glih tak znóni pa še malo bolj. Dosta pukštab se že v tiskarni zleli, ka so slóvo totega kraja pozdignoli. Glos od faronov pa je vjeseni že priša celo prek plota Prlekije. To je bilo te, gda so nas obiskali kitajski škof, kak ste gvišno šteli v tisti numeru »Toteža lista«, ki je pet tjednov pred, kak so kumekovi brali, vün prišla.

Faroni so dobri ljudje, če za drúgega ne pa sami za sé. Vjesen radi zezovejo financa ali šandora v pivnico — kdo ve, čémi je kaj dobro. Zaj pa še kdo celo v farof kakšne koline od rajnega gujdeka prnese.

Če je že keru pogrúnta, keru kraj je to, si gvišno misli, ka so faroni zlo neverni. Pa je ne resen, zapomnite si, ka bi se glih po patroni mogli ravnati.

Kraj nema zlo dobrih zvez z drúgim svetom. Negda so Pekov Franček z Julkoj prevožali pošto, potli je pred volitvami bilo obečano, ka do z avtomobilom vozili, zaj pa drúgč brez bencina ide. Telefon smo že dóbili, pa je zlo veke vožnosti, ka si gospod fajmešter no Peppek samo po droti lahko vse pošrajata. Poleg toga še momo radion Micika no Trezika postaje, tak ka cela fara hitro zve, kda do v farofi koline mel. Nekda pa smo še bili bolj napredni. Bonekov Franček so nam v rukzoki z Lotmerka nosili elektriho. Zaj pa je s tem nič več ne, da so nam naredli toti špajs, ne vem, koga so si zmisli, ka so nam vmrli.

»Narodnih običajev« je še dosta obranjenih. Posebno na kakših veselicah se med »okrepčili in prosto zabavo« pokožejo tak dobro, ka se komaj v špitoli hejajo, če gre vse po sreči.

Teža, kéko se jih je zodjo leto narodilo, spoženilo na spomrlo Vam nen prava. To lahko pitate tetico núno, ki so si na Novo leto dobro zaponili predgo.

Tudi od mej pa od toga, keko je fara veka, vam nen guča, da itak lahko na občini vse uradno zvete. Na tisto stron, kak pri lipah roka s tremi no pol prsti kože, je por kmetov, ki bi radi raztegnoli svoj »življenjski prostor« pa so zato že gopodom na sodniji dosti hloč spokupili. Drgači pa so skoro vsi zadovoljni s tem, kaj mojo, da itak vejo, ka kcoj nič ne dobijo.

Pobožni so faroni precik, če glih se rubeža bolj bojijo kak gospoda. Rono mešo momo zlo dužo, predgo pa še dvakrat no pol dukšo. Vsi si mislijo, ka so gospod préveč goreči, posebno zaj, kda je mrzlo, pa prideš domu, kda že drugi k pol deseti méši grjo. Saj bi lahko bolj na krotko potégnoli, pa bi se nas glih tak prjelo. Moškom pa se to le zdi predugo pa vam že pred predgoj prta štacuni potegnejo.

Vištele, zaj pa vam morem to povedati, drgači še lahko pozobim. To pa je zlo vožna reč pa lahko bi še bila enkrat bolj, če bi bilo vse vkúp drgačik. Tisti Franček, ki so z rukzokom prevožali elektriho za krčmurov radion, so v mestu zvedli nekaj od indu-

strije. Po dugem spitóvaji jim je nešo poveda, kakšna pošóst je te ali tota industrija, ki je pri nas nega. Prišli so Franček na to, ka samo tovarno núcamo, pa je že tú industrija.

Dugo so vam sem pa ta grúntali, kaj bi naj naštimali, ka bi te ali tudi k non že prišla tota prešmentana industrija, ka bi nam šlo že enkrat tak kak se šika. Priša pa je tiste dni jihov Hanzek od soldokov na urlab za štirinajst dni pa en petek. Debeli je grotá tam pr soldokovih, no, pa denejo oča fajfo z vüst, no ga pitajo, ke te tan jejo. »E, pa znaš, majko ti, davajo nam i makarone...« se je odreza vrli sine no vsebna v prste. »Vište ga le, makaroni, to bi bila tota prova industrija za našo faro« so ga pogrúntali oča ino si fajfo znavič s fárcájgom prížgali.

Dobro je šlo, vse tak kak so si Franček zacajgnali v keblači. Pa bi še šlo dale tak no bi naša fara mela gnes makaron-fabriko, če ne bi tota presneta vojska vmes prišla. Franček so si pre z Holoz naštelali svédre, ka bi makarone vrtali, da morejo meti lúkjo, drgače pa so pač nikšne makaroni ne. Zaj pa je vojska pa nega kreditov za takšne rodoljubne namene; te pa je ali túdi z našoj makaron fabrikoi nič več ne. Pa túdi potli ne de najbrže nič s toga, da vsi obečovljejo, ka de po vojski sama lúbezen med narodi. Te pa de nan itak dobro šlo, pa mo že túdi makarone dobili.

Kak je hraber no srdit ves naš narod, glih tak hrabri no srditi so naši faroni. Negda, bilo pa je to že dosta pred, kak gda si je sosedova Hana nosila v cíli réžje na romaje v Véržij, negda, vam provim, so pre najšli kumekovega sosedá Júrja, Bog jim grehov ne vzemi za hudo, ka so v šumi na proptovem štori klali mrtvega Türka. To še ve zdajšji rod, pa drži na tradicjo no je zlo na aubfiks (zakaj ne bi po slovensko »ikli: kvíški šmolkrema!?).

Kak navodno, je bilo túdi letos en den pred Novim letom storo, ki ga več ne de pa ga je zato treba obhójati kak se šika. V krčmi so pri muziki bili dobre vole, vino se je penilo pa je spenilo tudi krv, no so se trje spoprijeli, kak da bi si bili v zlahti. Eden od totih treh pa je tišlar, ki tudi za krčmo dela. Zgraba vam je on stol pa ga drúgimi razbija na keblači no reka: »Stole sem dela jaz, no je tudi spóterem žihér jaz.« — No ja, bilo je že po punoči, pa smo tudi mi, kak dosti no dosti drúgih, prékali na frontí novo leto.

Néše, vseeno kdo, je bija med vojskoj na frontí pa je dve leti hrabro broná apostolsko veličanstvo. Meja vam je on enok na tiste, ki so bili pod jim (meja je šaržo), guč, kak se šika, ka bi jim vleja korajže. Napeja vam je on junaške prsi, pogleda, če nega Rusov ke blúzik, pa reka: »Fantje, držte se korajžno! Korajžno se držmo, vam provim, — dokíč neg nikoga blúzik. Kda pa kdo príde — pa bežmo, keko moremola

Žalostno je za celo Slovenijo no glih tak za toto faro, ka ma teko vina, ki ga nemre prav ponúcati, no še nekaj šmarjokole vmes. Je že resen, ka bi šandori bili ob krúh, če ne bi bilo teko vina, — zadosti bi bijan eden za celo faro.

Enok sem se sprava na pot, ka bi enega pijonca spreobrna. Pita sem ga diplomatski, zakaj sploh pije, pa je reka, ka je sploh žejen. Nesem se da samo tak odpraviti, pa sem ga dale spitova, kak to, ka je sploh žejen. Enčas me je gleda, potli pa mi je odguča: »Ka so me nosili h krsti, so mi gospod préveč soli spustili v vüsta pa sem še od tistih dni dale žejen.«

Fara je še precik napredna. To je videti poten, da ma lastni sanatorij. Doktor Tomažek so bili négi po sveti, dosti so vidli, dosti se jim je dogodilo no pa se jim je razodje tudi zgodilo, ka so drúgč prišli domu. Dosti so se navčili po sveti ino so dosti toga prnesli tudi domu. Vičitelom, šandorom, štacúnori no túdi gospodomá, kak se itak razmi samo po sebi, režejo lase ino jih brijajo. To pa še je ne vse. Zavolo toga še ne bi bili doktor no ne bi imeli sanatorjoma. — Glóvno je to, ka oni vejo pomagati z aspirinom, če koga po keblači trga (če je pač ne pretrda), če koga ke zdréžejo, ga vejo prevezati ino tako dale... Saj itak vsi vete, kaj spada v doktorski posel.

Zgódilo se je tiste dni, saj vete, kda so pri pekovih dobili mlode gujdeke, ka so negi nekoga za špajs no resnico zdregali. Kaj čete zaj nareti? Mesto je daleč, rajenca pa nemrete samo tak pústiti, ka mo poleg dívje krvi tudi nekaj ove te prove odteče. Vsaj obvezati ga je potrebno. Zaj pa so si zmisli: »Vište ga le, saj momo doktora Tomažeka!«

Ša je neše po jih no resen so Tomažek pomalem prišli, kak se šika, če grete na ordinacijo. Pridejo vam oni v hišo, zdregani je leža na posteli, drgači pa je bilo vse tak kak je pač navodno po hišah, v kerih se vüni pr stúrenci vmivlejo. Gledajo enčas Tomažek po hiši, pa se razsrdijo, kak bi se na jihovem mestu pač vsakši, no se skregajo: »Kaj je to za red! To ja noben red ni! Zdravnika pokličete pa nič ne pripravite!« ...

Gnes pa so žmetno žmetni cajti; posodik je sama konkurencija. Tak mojo tudi doktor Tomažek konkurencijo v doktorj Hajsi. Ne vem, če jim je zlo prav, ka mojo doktor Hajs več kšefta, celo zaj po zimi. Doktor Hajs so se, vete špecializirali. Zaj mojo pr vsakšnem hromi koline, koline pa, vete, so ne samo tak kak bi si kdo misla, posebno še, če ste pred samo bolj na kromper no fižol navajeni. Dosta je takšnih, ki kolín ne prenesejo z mirnim želodcom, no, in tolim so se doktor Hajs odločili pomagati. Priten pa se jim dosta posreči pa jih mojo že po celoj fari za špecialista. Zavolo tega jih posodik vabijo, ka jim naj pridejo klat. Tak so včasih pri rokah za pomoč, če bi kaj trebalo.

Da že glih od kolín gučim pa še vam morem povedati nekaj drúgega. V fari je zaj eden brezposelnj komín, ki se pred dvema

torkoma zvičča, pa sta z očom sklenola, ka bi tudi oneja hodila klat. Ne bi bilo pre-norsko, če bi včasik domu kakšno kolino prnesla. Zaj pa je križ. Po celoj fari nem-reta iti, ka bi vsakšemi posebe povedala, ka bi rada hodila klat, da pa bi dala na ploči oznaniti pa je tudi ne samo tak. Včasik bi se zdignolo puno konkurence pa bi bilo por klobos meje. Vom, ker štejete toti list, po-logam k rci no jetram, ka tota dva vzemete za mesorca, če mote kakšnega gujdeka, god-nega za klobose. Vidli bote, ka te dobro zébrali, da tota dva glih te, gda koleta, sploh nič jeta, pa si tak dosta prišparate. Kak vidite, tota dva koleta v dero, le pred pa potli si nekaj malega vzemeta.

Zodje cajte je bila farna centrala, to se provi, pürga, zlo živa. Trje mušketeri so meli mehé, no dobre gute pa lúštno srce. Te pa je tudi za drúge bilo lúštno. Bili so cajti, zloti cajti. Prišla pa je beseda na povelje no mušketeri trje so se razbili. Žalost je zavlodala po pürgi pa tudi mi nemremo reči drúgo kak: »Škoda na kvori!«

Dosta sem vam zaj že našraja pa bi še vam dosta meja, kaj pač spada v referat, drgači pa je nerefekat, niti je ne dober, pa še vam bom, gda den več cajta meja, če do gospod Božo hteli nadrukati. Zaj pa bi moğa nekam na koline iti, pa so me pozobili po-vobiti. Bomo videli, lakič de šlo, saj smo sósedje, eni na bregi drúgi pa v grabi.

Če pa de kerega po vsem tem, kaj je dó-zdaj préšteja, bolela glova, kaj se pač véista lahko, posebno med našimi faroni zgodi, še vam za konec povem recept našega dok-tora. Naberte si malo leđa, — saj ga je itak dosta na mlakah —, pa si ga na peči po-sušite. Tisti proh pa, ki de osta, si morete prvezati na glavol!

Polikarp Zbadé.

IZ JUGOSLOVANSKE POLITIČNE ZGODOVINE

Vlada Nikole Pašića se je znašla v krizi. Vse konference politikov ji ni-so nič pomagale, moral se je pripe-ljati v Beograd sam Aca Stanojević. Takoj se je sestal s Pašićem, ki ga je popeljal v svoj kabinet. Oblegali so ju časnikarji, poslanci, diplomati, vse je nastavljalo ušesa. Slišal pa ni nihče ničesar. Nikola in Aca sta sre-bala kavo, se spogledovala in — molčala. Čez pol ure je Pašić odprl vrata in razglasil:

»Vladna kriza je rešena!«

Uro nato se je Aca Stanojević od-peljal iz Beograda.

NAŠE NARODNO IME

V Kraljevu (Srbija) je zaposlenih v ta-mošnjih tovarnah mnogo Slovencev, ki go-vore med seboj slovenski, rabijo pri tem krepek domače izraze. Nekoč je videl Srb Slovenca, ki je po ulici razsajal. Vprašal je tovariša kdo je to, ta je odgovoril: »A, ovaj čovek je preklet hudíč.«

„TAKRATKE“

Z ZBOROVANJA VELEOBRTNIKOV.

Predsednik: »Pri visokih dividendah, ki jih moramo plačati svojim delničarjem, nam je nemoğoče, da bi zvišali svojim podložnikom plače. Zagotavljamo pa jim svojo nezmanj-šano blagonaklonjenost!«

Zastopnik nameščencev: »Na to si dovo-ljujem čislanemu ravnateljstvu predlagati, naj rajši zviša naše plače, nam naklonjeno blagonaklonjenost pa prenese na cenjene gospode delničarje.«

PRIDNOST.

»Ti ne veš, kako je naš hišni gospodar priden! Danes je bil že ob šestih pri nas in nam je stanovanje podražil!«

SREČEN ZAKON.

Mati: »Zdi se mi, da vajin zakon ni po-sebno srečen!«

Hči: »O, narobe, mama!«

Mati: »Sosedji pa pravijo, da so slišali, kako sta se ta teden strašno prepirala s tvojim možem!«

Hči: »To je grda laž. Saj že dva tedna nisva izpregovorila besede!«

PROFESOR MATEMATIKE.

V gostilni: »Da, da, gospodje, zagonetno skrivnostne so včasih zveze in odnošaji v človeškem življenju!... Ako na primer množim svoj rojstni dan s svojo telefonsko številko, odštejem od tega starost svoje tašče, pa dobim svojo hišno številko.«

MISLI, KI PRIDEJO

A.: »Pred poroko sem zmerom mislil, da sta mož in žena eno — zdaj pa vidim, da sva jaz in moja žena deset!«

B.: »Kako to?«

A.: »Ona je ena, jaz pa ničla!«

NESREČA V LJUBEZNI

»Jaz pa res nimam sreče pri ženskah! Prva zaročenka mi je umrla, druga je šla v samostan, s tretjo sem se pa oženil!«

ODDIH

A.: »Ni lepšega, kakor če gre človek za nekaj tednov na kmete!«

B.: »Saj ti vendar ne greš nikoli!«

A.: »Jaz ne, ampak moja žena.«

NAPAK RAZUMEL.

Predstojnik: »Sinoči sta pri »Konjičku« dva tukajšnja gospoda prav pošteno adri-hala po meni. Vi pa ste sedeli poleg, ne da bi bili besedico zinili.«

Uradnik: »Gospod predstojnik, jaz načelo-ma ne zabavljam na svoje predstojnike!«

NEVERJETNA SKROMNOST.

Neustrašen jedec, Jerala, je bil povabljen k župniku na kosilu. Ko prineso pečenko na mizo, ga župnik pozove, naj se posluži in Jerala odreže prav prav majcen košček. Župnik se začudi tej skromnosti in pravi: »Prosim, le odrežite si pošten kos!« Jerala pa se opraviči, rekoč: »Oprostite, gospod župnik, saj tako vzamem oni kos!«

NEHVALEŽNOST.

Žena: »Ko bi bil ti le slišal, kaj je bran-jevec na stopnicah počel, kako je divjal, zabavljal in psoval! To ima človek od tega, da podpira male trgovce. Od zdaj naprej bom kupovala samo po velikih trgovinah: tam človeka tožijo, pa je mir!«

USODEN USPEH.

Najemnik: »Dva tisoč dinarjev me stane, da se je moja hči peti učila!«

Sosed: »No, in?«

Najemnik (ves divji): »Iz stanovanja mo-ramo!«

UPRAVIČENA OGORČENOST.

Gospa: »Kaj, čevljar je moje čevlje spet s seboj vzel? Ali niste mogli tistih par di-narjev zame založiti?«

Služkinja: »Žal ne, gospa! Sem še svoj ra-čun komaj poravnala.«

Gospa (ogorčeno): »To je nesramnost... moji čevlji imajo prednost pred vašimi!«

TEPEC.

»Prej ste obedovali pri »Slonu«, zdaj pa pri »Volu«. Kako je to? Saj je vendar pri »Slonu« bolje kakor pri »Volu«. Ali ste se skregali?«

»Ne! Ampak oženiti se mislim, pa bi se rad po malem odvadil dobre hrane.«

MLADOST SE NE DA PRIČARATI.

Žena! »Zdaj, ko sem se dala ostriči, ne ho mogel nihče reči, da sem stara baba!«

Mož: »Seveda ne: zdaj si kakor star de-dec!«

PRIDNI DELAVCI.

»Ali bi mogel dobiti pri vas službo?«

»Ste oženjeni?«

»Ne.«

»Obžalujem. Pri nas jemljemo samo že-njene ljudi. Ti ne gledajo na uro.«

BERAČEVA MODROST.

»Oprostite gospod, da se Vas usojam po-nižno prositi podpore!«

»Za vraga vendar, saj ste bili že pred-včerašnjim tukaj!«

»Oh, kako sem vesel, da me gospod da-nes poznajo! Predvčerašnjim ste mi rekli, da mi ne morete nič dati, ker me ne pozna-te, danes me pa, hvala bogu, poznate!«

MED TOVARIŠI.

»Kakšno mnenje imaš o dr. Žavbarju?«

»Ta človek je popolnoma nesposoben! Ko sem imel dopust, me je zastopal in mi dva najboljša pacienta ozdravil.«

TEČNI MLINEC.

Lačen Hindu si je kupil osem mlinecev za na pot. Od teh je pojedel enega, dva, na-zadnje šest, pa še ni bil sit. Od sedmega pa je bil nasičen, kakor si je želel. Tedaj vzklikne bedak: »Lepo sem se nadrl! Ali nisem mogel takoj sedmega pojediti? Tedaj bi bil lahko takoj sit in bi mi ne bilo treba drugih po nepotrebem zapraviti.«

Nekaj kratkih o Bahukaču

1.

V Halozah je bila nekdanj navada, da so šli fantje vsak s svojim dekletom po večernicah v gostilno, kjer so plesali. Bahukač je s svojo izvoljenko tudi namenjen v krčmo. Ona se mu pa radi lepšega protivi in pravi: »Vleči me, vleči, kaj nedo ljudje rekli, da sama rada ijem.«

2.

Poleti, lepega dne pride Bahukač s svojo ženo v gostilno in naroči pijače in jedače. Pijeta in jesta, kakor za stavo. Krčmar postane radoveden in vpraša Bahukača: »Kaj pa je gnes, da ste tak dobre volje z ženo?« Bahukač odgovori: »Gnes obhajamo diamantno gostijo.« »To ni mogoče,« reče gostinličar, »še ste ja ne toliko stari, da bi to obhajali!« »Kak ne, jaz mam mojo babo 25 let, ona mene 25, 25 let sma ožejena, a te to neje 75 let?«

3.

Približal se je sveti večer. Sosed vpraša Bahukača: »Kak je, boš šo letos k ponočkam?« »Ja, lani je šla moja baba, letos pa bom te jaz doma osto,« se odreže Bahukač in gre dalje svojo pot.

4.

Nekdanj je čez Dravo vozil brod ponoči samo orožnike. Bahukač se je neko noč hotel kljub temu peljati čez, zato je začel klicati brodniku: »Hop, hop!« Brodnik vpraša: »Kdo je?« Bahukač se zadere: »Štendor!« Brodnik pride res na drugi breg, ko pa zagleda Bahukača se razjezi: »Zaka si me noro, no zaka si blejao, da si štendor?« Bahukač napravi prav nedolžen obraz in pravi: »To pa že neje resen, blejao sen zidor, pa ne štendor.«

5.

Nekdanj je bilo pri Sv. Barbari v Halozah znano »Krieger« društvo. Bahukač je bil seveda tudi član društva. Nekoč ga je vprašal gospod dekan: »No, Bahukač, kako se pa kaj obnese 'Krieger Verein'?« Odvrne Bahukač: »Vse je fajn, no vredi, vsi mam lesene sable, samo čugsfirer ma bukovo.«

VDANOST

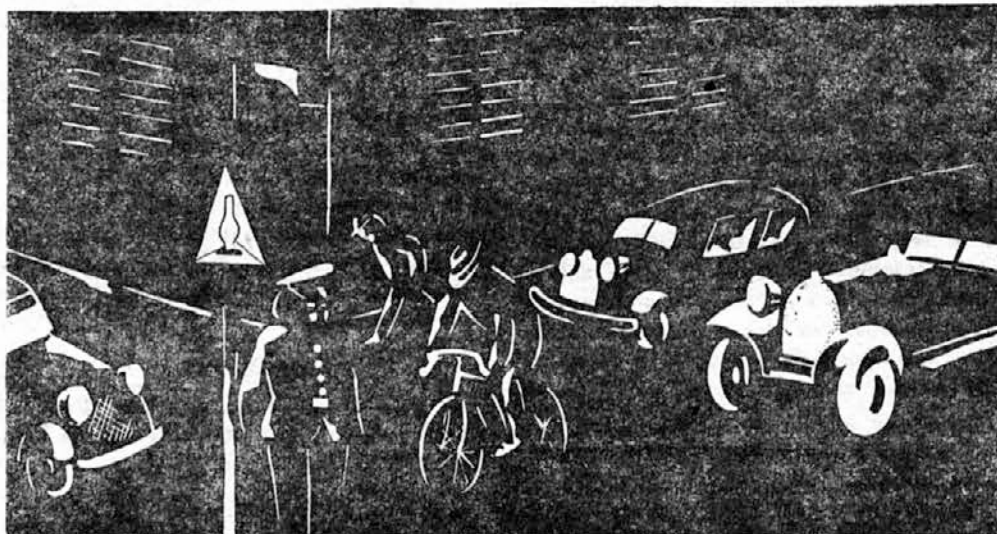
Prvi krokar: »Ali greš že domov?«

Drugi krokar: »Seveda, saj je že dan!«

Prvi: »Kaj porečeš ženi?«

Drugi: »Nič! Le poslušal bom!«

Iz krajev, kjer vlada vojna vihra

Kadar brne nad mestom sovražna letala

in ko luči zopet zagore.

ZNAČILNOST

Predstojnik: »Kdo je pri telefonu?«

Knjigovodja: »Ne vem, ne razločim drugega kakor psovke!«

Predstojnik: »O, potem pa pustite nene zraven: to je moja ženal!«

GRDA NAVADA

»Moja žena ima to grdo navado, da je vse noči pokonci.«

»I, kaj pa dela?«

»Mene čakal!«

MUCENIK.

»No, zakonski mož, novopečeni, kako se ti godi v zakonu?«

»Prav slabol!«

»Zakaj?«

»Pryo, kar hoče žena zjutraj od mene, je — denar. Pridem opoldne h kosilu — denar. Zvečer — isto. Zmerom denar — denar — denar!«

»I, kaj pa počne žena s tolikim denarjem?«

»Ne vem, dozdej ji nisem dal še — no-benega.«

Hudega mraza

se obvarujete tudi v novem letu na ta način, da si oskrbite dovolj drv in kuriva. Poceni in takoj Vam ga dostavlja tvrdka

BRANKO MEJOVŠEK

trgovina s kurivom

MARIBOR, Kneza Kocija ul. 13
Tel. 24-57

PODRUŽNICA: Aleksandrova c.